

- Hominem gratis eligit ad gloriam, sed illam ei non gratis largitur, *ibid.* num. 27. 267
33. Deus eligit aliquos ante absolutam futurorum præscientiam, *ibid.* num. 42. 271
34. Absque Dei adjutorio Angeli nec credere, nec operari quidquam potuerunt, 1, lib. 1, c. 9, n. 7. 27
35. Deus ex se, et per se duntaxat elegit, quos voluit, 2, lib. 1, cap. 12, num. 13. 286
36. Deus præparat hominibus media ab eis libere exercenda, *ibid.* cap. 13, num. 10. 289
37. Deus decreto suo efficaci unam rem ad intrinsecum finem ordinare potest absque aliqua illius et finis mutatione reali, *ibid.* cap. 15, num. 2. 293
38. Deus hominem cum eadem natura etiamsi illum ad finem supernaturalem non dirigeret, creare posset, *ibid.* num. 3. 293
39. Deus potest aliquid libere velle præcipue in moralibus absque rei volitæ physica mutatione, *ibid.* num. 8. 295
40. Deus potest dare gratiam sine ullo conferendi gloriam proposito, *ibid.* num. 7. 294
41. Deus extra causas physicas ex natura rei requisitas ad prædestinationis effectus circa illos (si placuerit) alia uti potest, 2, lib. 2, cap. 2, num. 3. 322
42. Deus est causa propria, et physica prædestinationis effectuum, *ibid.* cap. 3, num. 1. 324
- Quomodo dici queat causa moralis, *ibid.* 324
43. Deus neminem iudicat ex meritis solum condionate futuris, *ibid.* cap. 5, num. 7. 331
44. Dei circa infantes diversa providentia, *ib.* n. 10. 333
- Deus plures per suam voluntatem efficacem rationes habuit, ut aliquos ante ipsorum prævisa merita, prædestinationum numero conjungeret, *ibid.* cap. 25, num. 2. 454
45. Ex parte Dei aliquæ causæ reddi possunt, quare nec omnes Angelos, nec etiam omnes homines efficaciter ad salutem præordinaret, 2, lib. 2, cap. 25, num. 4. 454
46. Deus propriissime facit nostram cooperationem cum sit, per gratiam prævenientem, facitque ut cooperemur inducendo prius, et post iuvando, 2, l. 3, cap. 5, num. 11. 467
47. Deus omnibus infantibus ex parte sua voluit salutem æternam præbere, 2, lib. 4, cap. 4, num. 4. 496
48. Ut Deus dicatur infantium salutem velle, sat est institui baptismum voluisse, qui illis applicatus prodesset, et ordinasse causas, in quibus virtus sufficiens ad hunc effectum esset, *ibid.* num. 6. 499
49. In Deo non est actus immanens nisi intellectus, vel voluntatis, 2, lib. 5, cap. 1, num. 5. 501
50. Deus non habuit absolutum decretum excludendi a Beatitudine, aliquam intellectualem creaturam ante prævisum Angelicum, humanumve peccatum, *ibid.* cap. 3, num. 6. 504
51. Deus non statim ab Adæ peccato, et propter illud solum, in illoque rationis signo eiecit a regno per absolutum voluntatis decretum aliquem eorum, qui damnantur, *ibid.* num. 11. 505
52. In Deo est ira, 1, lib. 3, cap. 7, num. 8. 219
53. Dei voluntatis de præligendo reprobo efficaciter ad gloriam nulla datur ratio, *ib.* cap. 5, n. 5. 211
54. Deus neminem eligit, quia ita facere teneatur, vel quia naturalis creaturæ capacitas id postulet, *ibid.* num. 6. 211
55. Dei duplex consideratur voluntas, *ibid.* cap. 7, num. 13. 220
56. Deus omnibus, et singulis Angelis, et hominibus dilectis ea media gratiæ contulit, quæ prænovit, si eis darentur, infallibiliter effectum habitura, 2, l. 6, cap. 4, num. 7. 527
57. Deus in ipso rerum universali exordio, et gubernatione modum elegit convenientissimum ad finem intentum de salute prædestinationum consequenda, *ibid.* num. 8. 527
58. Deus non solum eos Angelos, vel homines, quos efficaciter dilexit, ad gloriam procreare decrevit, sed plures alios, qui eam non consequuntur, *ibid.* num. 9. 527
59. Deus in quodam signo rationis, quod in reprobis considerari potest, voluit illis providere media aliquo modo sufficientia, quibus si per eos non steterit, gloriam adipiscantur, *ibid.* num. 12. 527
60. Deus in utroque statu voluit dare media sufficientia, *ibid.* 527
61. Deus in signo rationis ad executionis ordinem spectante prævidit singulorum prædestinationum vocationes, cooperationes, dispositiones, ac tandem in eis perseverantiam usque ad finem, atque tunc voluit unicuique reddere secundum opera sua, *ibid.* num. 14, reproborumque peccata, et obdurationem usque ad mortem etiam prævidit, *ibid.* 529
62. In Deo vere, ac proprie secundum propriissimum suum significatum persona est, 3, lib. 1, cap. 1, num. 8. 534
63. In Deo plura supposita sunt plures hypostates, *ib.* cap. 2, num. 8. 537
64. Deus ut sic quare vere ac realiter personam producere non possit, *ibid.* cap. 4, num. 4. 545
65. In Deo una tantum est persona improducta, *ibid.* num. 5. 545
66. Deus essentialiter est ipsum intelligere in actu secundo, *ibid.* cap. 6, num. 9. 554
67. In Deo non sunt duo intelligi, amandique actus ratione distincti, *ibid.* cap. 7, num. 5. 557
68. In Deo unus tantum amor essentialis est, per quem Pater, et Filius producant Spiritum sanctum, quatenus illum amorem habent absque voluntatis emanatione, *ibid.* num. 12. 559
69. Deus non potest evidenter, et clare cognosci prout est in se, extra quam per intuitivam visionem, *ibid.* cap. 11, num. 16. 569
70. Deum potius ignorari a nobis in hac vita quam cognosci, etiamsi theologi simus, quomodo verum sit, *ibid.* cap. 12, num. 6. 571
71. Quam de Deo cognitionem habemus in hac vita cur Patres ignorantiam appellant, *ibid.* 571
72. Deitas per adjunctas relationes non sit Perfectior, 3, lib. 3, cap. 10, num. 7. 609
73. Deus est Pater. Qualis prædicatio sit, 3, lib. 4, cap. 6, num. 2. 631
74. Deus est Trinitas. Vera est propositio, *ibid.* n. 3, et per se secundo modo, *ibid.* 631
75. Dei nomine in plurali uti non proprius Hebræorum est usus, *ibid.* cap. 13, num. 5. Quid significet ubi in plurali invenitur, *ibid.* 644
76. Deus in quo sensu singularis sit, *ibid.* cap. 13, num. 5. 644
77. Deus non restrictus aliunde ex se supponit jus mediate pro hoc subsistente in divinitate, tribus personis realiter communi, *ibid.* cap. 14, num. 6 et 10. 645
78. Simul etiam si Deus non restringatur pro personis supponit, *ibid.* num. 7. 645
79. Deitas ex vi modi significandi non supponit pro personis, *ibid.* 645
80. Si Deus restringatur aliquo addito supponet pro

- hoc Deo, Persona, vel personis juxta rationem additi, *ibid.* num. 8. 646
81. Deus sine addito ratione solum prædicati restringitur ad unam personam, et non ad alteram, *ib.* 646
82. Deus pro quo supponat, cum Trinitas de illo prædicatur, *ibid.* num. 9. 646
83. Deo soli honorem esse, et gloriam quomodo verum sit, *ibid.* 646
84. Deus ratione suæ subsistentiæ habet pro quo supponat, 3, lib. 6, cap. 7, num. 5. 687
85. Deus generat pro quo supponat, *ibid.* n. 6. 687
- Hic Deus non distinguitur realiter ab illa persona, *ibid.* 687
86. Deus genuit Verbum quomodo significat, *ibid.* num. 9. 688
87. Deum genuit Deus, est vera propositio. etc. Deus genuit alium Deum. Quo sensu falsa sit, *ibid.* 688
88. Deum non esse unitum carni hæreticum est, *ibid.* num. 16. 691
- In Deo esse veras proprietates personales, 3, lib. 7, cap. 1, num. 3. 691
- Vide verbum ATTRIBUTUM
in communi, et singula quæque per sua loca.
- DICERE.
1. Dicere dicit originem activam, seu actum intelligendi notionalem, 3, lib. 11, cap. 1, num. 6. 775
2. Dicere, et intelligere an distinguantur, et quomodo in creaturis, 3, lib. 1, cap. 6, num. 10. 554
3. Dicere, et intelligere an sint inter se connexa, ita ut unum prius alio sit, *ibid.* 554
- Vide INTELLIGERE.
- DIFFERENTIA.
1. Differentia non semper dicit distinctionem in forma essentiali, sed aliquando in personali eam dicere potest, 3, lib. 3, cap. 13, num. 3. 616
2. Differt una persona ab alia, *ibid.* Cautius est hanc vitare locutionem nisi aliquid addas, *ibid.* 616
3. Differentia inter nomen imaginis, et filii, 3, lib. 9, cap. 9, num. 6. 747
4. Differentia inter voluntatem, et scientiam Dei ponitur, 3, lib. 11, cap. 2, num. 10. 779
- DILECTIO.
1. Dilectio fuit actus primus divinæ voluntatis circa prædestinationatos, 2, lib. 1, cap. 8, num. 31. 267
2. Dilectio Dei bifariam sumi potest, *ibid.* cap. 11, num. 5. 281
3. Dilectio prædestinati sit ne major, quam ea, qua reprobis in gratia constitutus diligitur, *ib.* n. 2. 281
4. Non est in Patre duplex dilectio una absoluta, et alia relativa, 3, lib. 11, cap. 1, num. 6. 775
5. In Patre, et Filio dicuntur correlativa simul dilectione, 3, lib. 11, cap. 2, num. 3. 776
- DISCURSUS.
1. Discursus ita est hominis naturalis, ut alius modus cognoscendi sit illi supra naturam, 1, lib. 2, cap. 1, num. 7. 47
- DISPOSITIO.
1. Dispositiones variantur variatis effectibus prædestinationis, 2, lib. 2, cap. 7, num. 3. 355
2. Dispositio bifariam accipitur, *ibid.* num. 4. 356
3. Dispositio remota ad gratiam si talis sit, ut quomodo ad justificantis gratiæ consecutionem cooperetur, prædestinationis effectus est, 2, lib. 3, cap. 5, num. 14. 468
4. Dispositio naturæ, bonave complexio speciali Dei cura provisa, et si naturalis sit, prædestinationis est effectus, non solum per modum subjecti, sed etiam quoad medium, *ibid.* cap. 7, num. 9. 473
- DISTINCTIO.
1. Distinctionem significantia sunt in triplici differentia, 3, lib. 3, cap. 13, num. 1. 616
2. Distinctionem in forma essentiali differentia non semper dicit, sed aliquando impersonali dicere potest, *ibid.* num. 3. 616
3. Distinctio rationis in divinis excellentiam divinæ simplicitatis indicat, 3, lib. 4, cap. 4, num. 14. 627
- In quo consistat actualiter, et fundamentaliter, *ib.* 627
- Quid sit hæc actualis distinctio, *ibid.* num. 17. 627
4. Distinctio rationis in attributis per habitudinem, aut proportionem ad effectus, aut proprietates actualem distinctionem habentes in creaturis, *ibid.* num. 16. 627
5. Distinctio rationis quæ in divinis est, non fit a Deo quamvis cognoscat esse factibilem ab intellectu, *ibid.* num. 17. 627
6. Distinctio actualis inter spirationem, et paternitatem ratione completur, atque inter eandem etiam spirationem et filiationem, 3, lib. 5, c. 5, n. 6. 661
7. Distinctio præsupponitur inter personas, cum in alia esse dicitur, 3, lib. 4, cap. 16, num. 6. 650
8. Distinctio ut sic, non dicit formaliter perfectionem, supponit tamen illam, 3, lib. 3, cap. 2, num. 5. 590
- Hoc modo intra Deum reperitur, *ibid.* 590
9. Distinctio in divinis personis quomodo pacto dici possit summa, *ibid.* 590
10. Distinctio per solam rationem non repugnat simplicitati divinæ, 1, lib. 1, cap. 4, num. 8. 15
11. Distinctio actualis in re, aut est modalis, aut realis, 1, lib. 1, cap. 10, num. 4, et sequentibus. 32
12. Deus nec entia rationis, nec distinctionem fingit, 1, lib. 1, cap. 13, num. 6. 40
- Eam distinctionem quomodo cognoscat, *ibid.* n. 7. 40
13. Distinctio rationis etiam in creaturis datur, *ibid.* num. 9. 40
14. Quæ sufficiant ad distinctionem rationis, *ibid.* 40
- DIVERSITAS.
1. Diversitatis vox in divinis quare vitetur, 3, lib. 3, cap. 13, num. 4. 616
- Vide DISTINCTIO.
- DIVINITAS, DIVINUM.
1. Divinitas trium personarum realiter distinctarum non repugnat unitati Dei, 3, lib. 3, c. 1, n. 5. 589
2. De Divinitatis essentia est esse communicabilem tribus personis, 3, lib. 4, cap. 8, num. 3. 635
3. In divinis est una res vere absoluta, et vere relativa sine distinctione inter se, 3, lib. 4, cap. 4, num. 19. 628
- DIVISIO.
1. Divisionis vox in divinis quomodo admitti possit, 3, lib. 3, cap. 13, num. 4. 616
- DONATIO.
1. Donatio datio irredibilis dicitur, 3, lib. 11, cap. 4, num. 3. 783

2. Donatio proprie fit in creaturam rationalem, ib. 783
3. Donatio reperitur proprie in Deo, ibid. 783
4. Creatura irrationalis non est proprie donationis capax, ibid. 783
5. Ad donationem propriam tria requiruntur, ibid. 783

DONUM.

1. Donum, proprie, et sine metaphora Deo convenit, 3, lib. 11, cap. 4, num. 4. 783
2. Donum tribus modis de Deo dici potest, ib. n. 5. 783
3. Donum est commune omnibus personis, ibid. 783
4. Donum quomodo notionale sit Filio, et Spiritu sancto, ibid. 783
5. Donum quatenus notionale non convenit Patri, ibid. num. 5. 783
6. Donum quomodo Spiritui sancto conveniat tantum, ibid. num. 6. 784
7. Donum an conveniat Spiritui sancto ratione suae proprietatis, vel ratione essentiae, ibid. num. 7. 784
8. Per donum linguarum quid Deus intendat, 3, l. 12, cap. 6, num. 10. 817
9. Prima radix supernaturalium donorum est visio beata in genere finis, 1, lib. 2, cap. 9, num. 1. 73
10. In *Doni* nomine tria includuntur, 3, lib. 11, cap. 4, num. 3. 783

Vide SPIRITUS SANCTUS.

DOS.

1. Dotes gloriae non manant physice a visione beata, 1, lib. 2, cap. 30, num. 7. 179

DURATIO.

1. Duratio in divinis cur multiplicetur, 3, lib. 3, cap. 11, num. 6. 611
2. Duratio et ordinatio in statu culpae quatenus ipsius culpae malum includunt reprobationis, nec Dei effectus esse possunt, 2, lib. 5, cap. 7, num. 3. 515

EDUCATIO.

1. Educatio accommodata ad virtutem praedestinationis effectus est, 2, lib. 3, cap. 7, num. 10. 473

EFFECTUS.

1. Effectus ut futurus sit, quid sufficiat, 2, lib. 1, c. 7, num. 21. 259
 2. Effectibus praedestinationis variatis, variantur dispositiones, 2, lib. 2, cap. 7, num. 3. 353
 3. Unus effectus praedestinationis quomodo dicatur causa alterius secundum omnia causarum genera, juxta rerum per causalitatem collatarum exigentiam, 2, lib. 3, cap. 1, num. 2. 457
 4. Effectus praedestinationis est etiam effectus Dei, ibid. cap. 2, num. 2. 458
 5. Effectus praedestinationis ad supernaturalem providentiam pertinet, 2, lib. 3, cap. 2, num. 3. 458
 6. Effectus praedestinationis non est necessario mortis passionis, aut redemptionis Christi effectus, ib. num. 5. 459
 7. Effectus praedestinationis secundum se sumptae non includit gratiam per Christum datam, ibid. num. 6. 459
- De sancto tamen omnis tam Angelorum, quam hominum effectus meritorum Christi effectus est, ib. 459
8. Non omnis effectus gratiae, seu providentiae supernaturalis est effectus praedestinationis, ib. n. 7. 459
 9. Effectus gloriae est primus in intentione, postremus vero in executione, ibid. cap. 3, num. 1. 460
 10. Effectus praedestinationis sunt Gloria essentialis,

- et bona omnia, quae ad illam in beatitudine consequuntur, ibid. num. 2. 460
11. Effectus praedestinationis est gratia finalis, ut finalis est, ibid. cap. 3, num. 5. 461
 12. Effectus relationis formalis est referre ad alterum, 3, lib. 7, cap. 7, num. 5. 705
 13. Effectus formalis alterius qualitatis distinctae una qualitas non potest esse, 1, lib. 2, cap. 12, n. 7. 87
 14. Impossibile est impedire effectum formalem posita causa formali, 1, lib. 2, cap. 23, num. 20 et seq. 137

Vide PREDESTINATIO.

EFFICACIA.

1. Efficacia gratiae bifariam sumitur, 2, lib. 3, cap. 10, num. 484
- Quaenam pendeat a libero arbitrio, ib. 484
- Quae autem illi agendi praebeat virtutem, ib. 6. 484

ELECTIO.

1. Electio Dei duplex distinguitur, 2, lib. 1, cap. 11, num. 7. 282
 2. Electio cunctorum simul fuit, et in eodem significatione, ib. cap. 12, num. 4. 283
 - In hominibus praevium peccatum Angelorum antecessit, ib. num. 5. 284
 3. Electio ad gloriam ex iustitia non solum fuit ex Christi meritis, sed etiam, quae gratuita est respectu electi, quatenus ipsius electi benevolentia, et dilectio est, 2, lib. 2, cap. 24, num. 16. 446
 4. Electionem praedestinatorum verisimile non est factum esse ex meritis Christi praevium, illos in particulari diligendo, separandoque a corruptionis massa, ib. num. 21. 447
 5. Quenam electio stare possit cum libertate, 2, lib. 1, cap. 10, num. 5. 279
- Haec electio non repugnat divinae gratiae, nec iustitiae, ib. num. 6. 280
- Electio ad gloriam est primus actus voluntatis divinae circa praedestinatum, 2, lib. 2, c. 24, n. 6. 443

Vide PREDESTINATIO.

EMANATIO.

1. Ad emanationem realem unius personae ab alia intelligendus est influxus producentis in productum, qui appellatur actio, 3, lib. 6, cap. 2, num. 8. 677

Vide PROGRESSIO.

ENS REALE, ENTITAS.

1. Ens, et res quoad significationem synonyma sunt, idemque illis correspondet mentis conceptus, 3, lib. 3, cap. 6, num. 4. 599
2. Ens formaliter non ipsum esse, sed quaecumque significat entitatem, 3, lib. 3, cap. 6, num. 5. 600
3. Entia tria realia vere sunt personae divinae, ibid. num. 4. 599
4. Deum esse ens simpliciter, et necessarium naturalis, et sacra Theologia demonstrat, 1, lib. 1, cap. 1, num. 2. 1
5. Omne ens creatum Deus cognoscit, tanquam existens in aliqua temporis differentia, 1, lib. 3, cap. 3, num. 2. 202
6. Entitas formae potest fieri per generationem, et per creationem, 3, lib. 11, cap. 5, num. 12. 788

ENS RATIONIS.

1. Entia rationis Deus fingere non potest, 1, lib. 1, cap. 13, num. 6. 40

2. Entia rationis licet Deus non fingat, cognoscit tamen prout a nobis excogitari possunt, 1, lib. 3, cap. 3, num. 5. 461
- Item, 1, lib. 3, cap. 13, num. 7. 40

Vide DEUS, COGNITIO.

ESSE, ESSENTIA, ESSENTIALIA.

1. Divinum esse substantiale est, et completum essentialiter, quod de fide est, 1, lib. 1, cap. 3, n. 4. 9
 2. Essentia divina ex vi suae rationis essentialis postulat terminari per relationes, 1, lib. 2, cap. 23, num. 18. 137
 3. Essentia divina si cognoscatur ex vi secundum omnia praedicata essentialia, necessario videbuntur personae non solum in communi, sed etiam in particulari, 1, lib. 1, cap. 23, num. 18. 137
 4. Essentia divina de essentia attributorum, 1, lib. 1, cap. 12, num. 3 et sequentibus. 36
 5. Essentia divina est de conceptu essentiali divinarum personarum, 3, lib. 4, cap. 7, num. 1. et cap. 12, num. 1. 633 et 36
- Includitur etiam essentia divina in relationibus, ibid. num. 5. 36
6. De essentia divinitatis est esse communicabilem tribus personis, 3, lib. 4, cap. 8, num. 4. 635
 7. Cum essentia divina communicabilis dicitur, nihil aliud, quam ejus fecunditas explicatur, et infinitas ipsius divinitatis illi essentialis, ib. 635
 8. Essentialia contracta in aliqua persona non sunt priora notionalibus ejusdem, 3, lib. 6, cap. 4, num. 4. 680
 9. Essentia divina non est communicabilis per unum modum, nisi uni personae, ibid. cap. 5, n. 8. 684
 10. Essentiam esse principium principale utriusque productionis, intellectum generationis, voluntatem spirationis proximum, ibid. num. 10. 684
 11. Essentiam ut communicatam personae esse terminum formalem, relationem ut conditionem necessarium deponere, ibid. cap. 6, num. 2. 685
 12. Essentia non determinatur per relationem tantquam materia per formam, ibid. num. 6. 685
 13. Essentia divina ratione suae infinitatis communicabilis est realiter multis suppositis, 3, lib. 3, cap. 9, num. 17. 607
 14. Essentia divina cur a nobis diversis rationibus concipiatur, 3, lib. 4, cap. 4, num. 14. 627
 15. Essentia divina dicitur radix relationum personarum, 3, lib. 7, cap. 5, num. 13. 702

EXISTENTIA IN COMMUNI.

1. Existentia quid sit, 3, lib. 3, cap. 5, num. 8. 597
2. Existentiam ut sic abstrahit ab absoluta, et respectiva, ibid. num. 14. 599

EXISTENTIA DEI IN SE.

1. Existentia divina non distinguitur ab ejus essentia, 1, lib. 1, cap. 2, num. 3. 6
2. Existentia Dei proprie ac formaliter est de ejus essentia, ibid. num. 5. 6
3. Deus ex se habet existentiam in actu exercito, in qua, ut sic, consistit ejus essentia, 1, lib. 1, cap. 3, num. 2. 8
4. Modus essendi Dei in causa est, ne ipse a creaturis naturaliter possit cognosci, 1, lib. 2, cap. 9, num. 7 et 10. 75 et 76

EXISTENTIA DEI IN REBUS.

1. Deus per existentiam in rebus nihil perfectionis acquirit, 1, lib. 2, cap. 2, num. 4. 50

2. Deus tripliciter in rebus existit, ibid. quomodo per essentiam Deus sit in rebus, per potentiam, ib. 50
 3. Deus libere existit in rebus, num. 5. 50
 4. Existere Deum in creaturis pendet ex actione ipsius ad extra, num. 6. 51
 5. Actualis existentia Dei in rebus, a posteriori ex actione, a priori ex immensitate colligitur, ibid. num. 7. 51
 6. Deus ita est in rebus, ut ab illis non circumscribatur, ib. num. 52
- Substantialis existentia Dei indivisibilis est in se, et prout correspondet spatio, et creaturis in quibus est, ibid. num. 9. 53
7. Realis existentia Dei in rebus. 52
 8. Ex Scriptura sacra colligitur, 1, lib. 2, c. 2, n. 11. 53
 9. Esse ubique quomodo sit proprium Dei, et communicabile, ib. num. 12. 53
 10. Deus in caelo, et nullibi quomodo dicatur esse, ib. num. 11. 53

Vide VERBUM DEUS.

EXISTENTIA CREATA.

1. De aliquo existente in pluribus locis si in uno scribat etiamsi in alio id non faciat, vere dicitur quod scribat, 3, lib. 6, cap. 7, num. 16. 689
2. Materia prima habet suam propriam existentiam, 1, lib. 3, cap. 5, num. 1. 682

FIDES.

1. Directae cognitioni de divino esse fides nihil addit veritas, 1, lib. 1, cap. 1, num. 2. 1
- Addit tamen novam certitudinem, et peculiarem modum cognoscendi, ib. num. 13. 3
2. Fides per eundem assensum credit Deum esse, et ipsum dicere se esse, ibid. num. 13. 3
3. Deum esse ens simpliciter necessarium fides docet, ib. num. 3. 2
4. Certitudo demonstrationis minor est certitudine fidei, ibid. num. 22. 5
5. Fidei mysteria, quae ad divinitatem pertinent, necessario videntur, viso Deo, 1, lib. 2, cap. 28, num. 5. 171
6. Actus fidei saepe sit sine habitu ex speciali auxilio, 1, lib. 2, cap. 16, num. 6. 111
7. Fides non est accidentarius modus actus intelligendi, sed differentia essentialis, 1, lib. 2, cap. 8, num. 11. 73

FILIUS.

1. Filius est persona vivens procedens a vivente conjuncto in similitudine naturae, 3, lib. 11, cap. 5, num. 3. 785
2. Secunda Trinitatis persona est vere Filius, 3, lib. 9, cap. 1, num. 6. 721
3. Verbum, et Filius idem sunt quoad personam, ib. num. 7. 721
4. Filiatio et generatio, paternitas, diverso modo inveniuntur in Verbo, et Patre, quam in creaturis, 3, lib. 9, cap. 1, num. 14. 722
5. Quare Filii Dei proprietates potuit uniri humanitati Christi Domini non unita paternitate, 1, lib. 2, cap. 23, num. 25. 139
6. Filius Dei, et Verbum divinum eadem est persona simulque Christus Dominus, 3, lib. 2, cap. 3, num. 5. 579
7. Filius non instrumentum, sed prima, et principalis creationis causa est cum Patre, ib. cap. 4, num. 12. 583

8. Filio attributa præpositio per duplicem habet explicatum, ib. num. 13. 583
9. Filius quomodo dicatur discere, et accipere a Patre, ib. num. 14. 583
10. Filius in scriptura Deus aliquando appellatur ad dito articulo, ib. num. 16. 584
11. Filio tribuuntur in Scriptura omnia illa attributa, quæ manifestam faciunt ejus divinitatem, ibid. cap. 3, num. 10. 580
12. Filii, Verbique ratio una est, 3, lib. 3, cap. 12, num. 7. 615
13. Filius cur generare nequeat, 3, lib. 4, cap. 10, num. 8. 638
14. Filiatio, et spiratio virtute, ac fundamentaliter distinguuntur, 3, lib. 5, cap. 5, num. 6. 661
15. Filiatio Paternitati opponitur relative Processioni tanquam terminus formalis, 3, l. 7, c. 4, n. 9. 698
16. Filius ab Spiritu sancto per Filiationem distinguitur, ibid. 698
17. Filius solum dicit processionem in similitudine naturæ, 3, lib. 9, cap. 1, num. 13. 722
18. Filiatio et generatio, et Paternitas diverso modo inveniuntur in æterno Patre, et Verbo divino, quam in creaturis, ib. num. 14. 722
19. A Filio esse processionem Spiritus sancti, 3, lib. 10, cap. 1, num. 4. 754
20. Filius atque Pater sunt unum principium Spiritus sancti, non plura, ibid. cap. 7, num. 2. 771
- Unusque spirator, ib. num. 3. 771
21. Filius, et Pater dicuntur duo spirantes, ibid. 771
22. Respectu Filii et Spiritus sancti, non dicitur Pater duo principia, ib. num. 7. 772
23. Filius, ut est principium Spiritus sancti, et Pater, ut principium Filii, in re non sunt duo principia, sed ratione tantum, ib. num. 8. 772
24. Filium, et Patrem non producere Spiritum sanctum per amorem liberum, 3, lib. 11, cap. 2, num. 10. 779
25. Filius, et Pater diligunt se Spiritu sancto, locutio hæc nec in Scriptura, nec in Patribus invenitur, ibid. cap. 3, num. 5. 780
26. Filius, et Pater diligunt se amore, qui est Spiritus sanctus. Vel diligunt Spiritu sancto in rigore diversæ locutiones sunt, ib. 780
27. Filius et Pater diligunt se Spiritu sancto formaliter sumpta hæc propositio defendi potest, ib. num. 6. 781
28. An Filius et Pater recte dicantur diligere creaturas Spiritu sancto, ib. num. 12. 782
29. Filiatio non est spiratio, 3, l. 5, cap. 7, n. 8. 665
30. Filius vere est secunda Trinitatis persona, 3, lib. 9, cap. 1, num. 6. 721
- Filius et Verbum idem sunt quoad personam, ibid. num. 7. 748
31. Filius est persona vivens procedens a vivente conjuncto in similitudine naturæ, 3, lib. 9, cap. 1, num. 4. 720
32. Filius quomodo vocetur ab Ecclesia solus Dominus, solus Altissimus, 3, lib. 4, cap. 13, num. 2. 643
33. Filius est imago Patris ut Deus est, 3, lib. 9, cap. 9, num. 4. 746
34. In Filio imago non dicit novam proprietatem, ibid. num. 6. 748
- Filius non est imago Spiritus sancti, ibid. num. 8. 748

FINIS.

1. Finis est propter se ipsum, 2, lib. 1, c. 8, n. 4. 261
2. A fine intento pendent media intentionis ordine

- ib. eodem numero, sed in executionis ordine secus accidit, ib. num. 8. 262
3. Finis intentio voluntatem mediorum antecedit in nobis naturæ, in Deo vero rationis ordine, ib. num. 40. 271
4. Finis prædestinationis, sive ultimus, sive remotus, sive supernaturalis est, 2, lib. 2, c. 2, n. 9. 324
5. Finis a morali causa discrimen, 2, lib. 2, cap. 3, num. 2. 325
6. Finis causalitas supponit cognitionem, 3, lib. 2, cap. 2, num. 7. 577
7. Perfectio quæ est in adeptione finis Deo essentialis est, 1, lib. cap. 8, num. 8. 23

FORMA.

1. Unitas formæ sufficit ad unitatem substantivi, 3, lib. 10, cap. 7, num. 2. 771
2. Nec omnis forma quæ a solo Deo fieri potest supernaturalis est, 1, lib. 2, cap. 9, num. 3. 73

Vide CAUSA FORMALIS.

FUTURUM.

1. Futurum quomodo extrinsece Deo tribuatur, 1, lib. 2, cap. 4, num. 7. 57

Vide BEATUS.

GAUDIUM.

1. In voluntate divina est proprie gaudium de bonis creaturarum, 1, lib. 3, cap. 7, num. 3 et 4. 217

GENERANS, GENERATIO.

1. Generatio Filii est actus mere naturalis nullo modo a voluntate procedens, 3, lib. 6, cap. 3, num. 3. 678
2. Generatio æterna Filii est actus Patri voluntarius, ibid. cap. 4, num. 2. 679
3. Generatio est voluntaria per actum ratione distinctum, spiratio vero seipsa, ib. num. 8. 680
4. Generans, et generatio realiter distinguuntur, 3, lib. 6, cap. 7, num. 10. 688
5. Generatio duobus modis sumitur, 3, lib. 9, cap. 1, num. 4. 720
6. Generationis definitio explanatur, ib. 720
7. Generatio vera est processio Verbi Divini, ib. n. 2. 720
8. Generationes rerum numero electorum completo esse desinent, 2, lib. 1, cap. 8, num. 45. 272

Vide PRODUCTIO.

GLORIA.

1. In gloria duo distinguuntur, 2, lib. 2, cap. 23, num. 7. 439
2. Gloriæ effectus primus est in intentione, postremus in executione, 2, lib. 3, cap. 3, num. 1. 461
3. Ad gloriam quid per se ordinatur, 2, lib. 1, cap. 4, num. 8. 244
- Gloriane an gratia prædestinationis sit terminus, ib. cap. 5, num. 9. 247
4. Ad gloriam adipiscendam Dei decretum non est intrinsece necessariam, 2, lib. 1, cap. 8, num. 40. 271
5. Gloriam tribuendi decretum plura objecta determinata sub se continet, ib. cap. 8, num. 4. 261
6. Gloria essentialis, et bona omnia, quæ ad illam in beatitudine consequuntur, sunt prædestinationis effectus, 2, lib. 3, cap. 3, num. 2. 460
7. Gloriam in hoc statu consequi naturam humanam convenientius judicavit Deus, quam in statu Innocentiæ eam absque peccato conservare, 2, lib. 1, cap. 3, num. 8. 241

Vide BEATITUDO.

GRATIA.

1. Gratia est participatio divinæ naturæ, 1, lib. 2, cap. 19, num. 5. 117
2. Gratia dupliciter accipitur, 2, lib. 2, c. 2, n. 6. 323
3. Gratia triplex significatio, 2, lib. 1, c. 19, n. 1. 309
4. Gratia in tota sua generalitate increata esse potest, 2, lib. 1, cap. 19, num. 9. 312
5. Non solum unionis, sed etiam justificationis gratia, ut est donum gratuitum, increata esse potest, ibid. 312
- Hæc datur dono creato conjuncto, ib. 312
6. Gratia Prædestinationisque duplex discrimen, 2, lib. 1, cap. 19, num. 1. 309
7. Gratia habitualis a solo Deo infunditur, 2, lib. 2, cap. 2, num. 6. 323
8. Gratia Dei sic dogmatice appellata non solum debitum justitiæ, sed etiam connaturalitatis excludit, ib. cap. 6, num. 34. 346
9. An gratia gloriæ sit prædestinationis terminus, 2, lib. 1, cap. 5, num. 9. 345
10. Gratia gratis datæ triplex acceptio, 2, lib. 2, cap. 11, num. 6. 379
11. Gratia omnes non dantur absque nostra dispositione, 2, lib. 1, cap. 8, num. 47. 272
12. Gratia efficacia bifariam sumitur, 2, lib. 3, cap. 10, num. 8. 484
- Quæ pendeat a libero arbitrio, ib. aut quæ illi agendi præbeant virtutem, ib. num. 9. 484
13. Confirmatio in gratia ultra commune perseverantiæ donum aliquid aliud addit, ib. num. 8. 384
14. Ad gratia perseverantiam necessarium est auxilium speciale Dei, 2, lib. 4, cap. 3, num. 6. 492
15. Gratia finalis, ut finalis est, prædestinationis est effectus, 2, lib. 3, cap. 3, num. 5. 461
16. Ut gratia prædestinationis effectus annumeretur, non est necesse maneat in patria, ib. c. 4, n. 6. 463
17. Primum gratia auxilium vocatio ut supernaturalis qualiscumque sit non datur homini in tempore ex meritis prævisis et si supernaturalia futura sint, 2, lib. 2, cap. 20, num. 17. 422
18. Gratia, vocatio non datur propter ingenium, sed est dispositio ut homo fiat ad gratiam idoneus, 2, lib. 3, cap. 7, num. 11. 474
19. Gratia justitiæque amissa posset prædestinationis effectus esse, licet per poenitentiam non reparatur, dummodo juvaret, ad comparandam beatitudinem, 2, lib. 3, cap. 4, num. 7. 464
20. Gratia est ejusdem speciei in angelis, et in hominibus, 1, lib. 2, cap. 19, num. 4. 117
21. Ad gratiam natura intellectualis solum est in potentia obedientialis, ib. num. 5. 117
22. In via est inæqualitas in gratia essentiali, non vero inæqualitas essentialis, 1, lib. 2, cap. 19, n. 12. 118
23. Gratia prævia interna indita voluntati ad bona opera moralia non est necessaria, 2, lib. 2, cap. 16, num. 11. 400
24. Gratia duplex ad actum hominis concurrat, 2, lib. 3, cap. 5, num. 10. 467
- Juxta quam verum sit Deum nova actione in nobis, et nobiscum nostram efficere cooperationem, ib. 467
25. Ex supernaturalitate visionis beatæ colligitur necessitas gratia, 1, lib. 2, cap. 8, num. 5. 70

GUBERNATIO.

1. Gubernatio bifariam sumitur, 2, lib. 1, cap. 19, num. 2. 310

I.

2. In Deo est actualis hujus universi gubernatio, 1, lib. 3, cap. 10, num. 1. 231
3. Gubernatio activa trifariam considerari potest, 2, lib. 1, cap. 19, num. 6. 311
4. Gubernatio actualis est temporalis, 1, lib. 3, cap. 10, num. 1. 231
5. Quæ gubernatio Dei a prædestinatione distinguatur, 2, lib. 1, cap. 19, num. 6. 311

Vide PROVIDENTIA.

HABITUS.

1. Habitus infusi virtutum dantur ut earum actus connaturaliter a principio intrinseco fiant, 1, lib. 2, cap. 15, num. 1 et 4. 102
2. Sine habitu fiunt sæpe fidei, et charitatis actus, sed ex speciali Dei auxilio, ib. cap. 16, num. 6. 111
3. Habitus scientiæ non determinat potentiam repræsentative, 1, lib. 2, cap. 11, num. 9. 171

Vide CHARITAS.

HOMO.

1. Homines in statu innocentia eo modo, quo angeli prædestinandi forent juxta quorundam sententiam, 2, lib. 1, cap. 9, num. 3. 275
2. Hominis perseverantia plures actus requirit, ibid. num. 2. 274
- In hominibus, et Angelis æque supernaturalis est gloria, et gratia, ibid. num. 6. 276
3. De hominum, et Angelorum electione eadem est ratio, ibid. num. 10. 277
- In hominibus cur ponatur prælectio et non in Angelis secundum aliquos, ib. num. 13. 278
4. Inter homines, et Angelos quoad perseverantiam discrimen reperitur, ibid. num. 14. 278
5. In hominibus prævisum Angelorum peccatum antecessit electio, ibid. cap. 12, num. 5. 284
6. Hominem cum eadem natura, etiamsi illum ad finem supernaturalem non dirigeret, Deus creare possit, ibid. cap. 15, num. 3. 293
7. Homo adultus qui possit esse causa prædestinationis quoad aliquos effectus, 2, lib. 2, c. 3, n. 5. 325
8. Homo quomodo sit effectuum prædestinationis causa, ibid. cap. 2, num. 4. 323
9. Homo licet gratia sit capax, ea illi debita non est, ibid. Quamobrem, ibid. 223
10. Hominem non posse sic efficaciter nunc Deum amare, sicut in natura integra, ex quo proveniat, ibid. cap. 10, num. 13. 376
11. Homo per gratiam non restituitur ad eam naturæ integritatem quæ erat in statu innocentia, 2, lib. 2, cap. 10, num. 14. 377
12. Homo ante fidem nullam veram gratiam promereri potest, neque fidelis in peccato constitutus, ib. cap. 19, num. 11. 417
13. Homo ante omnem vocationem licet non operetur, dici nequit resistere, eo quod nihil agat, ibid. c. 20, num. 11. 420
14. Homo divino adjuncto auxilio bonum actum efficiens per illum potest ulteriorem gratiam adipisci, ibid. num. 14. 421
15. Homo purus potest alteri mereri prædestinationem etiam quoad primum gratia effectum, ibid. cap. 21, num. 4. Duobus modis potest alteri mereri donum gratia, ibid. num. 5. 428
16. Homo nullis suis meritis primam meretur vocationem, ibid. cap. 23, num. 28. 439
17. Homo purus non potest mereri alteri divinam prædestinationem quoad efficacem præordinationem